

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Шумен, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Г. Моллов

Членове: Теодора Енч. Димитрова
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20213600500458 по описа за 2021 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „ Жълта локва хънтинг „ ООД, ЕИК 200462749, представлявано от управителя Г.Й.Г., чрез пълномощника адв. Г. Г. от ШАК, срещу решение № 260351/16.09.2021 г. по гр.д. № 3183/2018 г. по описа на Районен съд – Шумен, в частта, в която е установено, че дружеството дължи на ищеца сумата от 1 237.08 лева и в частта, в която е отхвърлен предявения от същото частичен осъдителен иск за плащане на сумата от 20 000.00 лева.

Жалбоподателят навежда възражения за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и необосновано, поради което, моли въззивният съд да го отмени в обжалваните части и постанови друго, с което предявеният от ищеца установителен иск да бъде отхвърлен и в уважената част, а насрещният частичен осъдителен иск да бъде уважен, като ТП ДГС „ Преслав „, бъде осъден да заплати на „ Жълта локва хънтинг „ ООД претендираната сума от 20 000.00 лева, както и направените от последното деловодни разноски за две инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор от въззиваемия Териториално поделение Държавно горско стопанство „ Преслав „, на „ Североизточно държавно предприятие „ ДП, ЕИК 2016174120023, представлявано от директора инж. Я.Й.С., чрез юрисконсулт Д.К. в който оспорва жалбата като изцяло неоснователна и моли за оставянето

й без уважение.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното: Гр.д. № 3183/2018 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на въззиваемия срещу жалбоподателя, имаща за предмет претенция за признаване съществуването на вземане на ищеца срещу ответника, произтичащо от проведен лов по линия на организиран ловен туризъм, отстрелян дивеч и извършени услуги, за които е издадена фактура № 2400011336/18.12.2015 г., въз основа на разплащателен протокол № М004449 от 14.12.2015 г., за сума в общ размер на 11 080.56 лева, от която 9 192.36 лева – главница, представляваща цена на отстрелян дивеч и извършени услуги и 1 888.20 лева – мораторна лихва за забава върху главницата за периода 25.03.2016 г. – 01.04.2018 г. включително, ведно със законната лихва върху главницата от 02.04.2018 г. до окончателното ѝ плащане, сумата от 221.61 лева – платена държавна такса в заповедното производство и 221.61 лева – държавна такса в исковото производство.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е признал, че за него е възникнало задължение за заплащане на сумата от 9 192.36 лева за организиран и проведен лов през м. декември 2015 г., удостоверено във фактура № 2400011336/08.12.2015 г., която сума не е платена. Същевременно е заявил, че посоченото парично задължение е погасено и не съществува, поради извършено от негова страна възражение за прихващане с насрещни задължения на ищеца, както следва: 1/ за сумата от 4 005.54 лева – комисионно възнаграждение за извършена комисионна дейност за проведени групови ловове по фактура № 74/20.01.2016 г. - на стойност 2 290.27 лева, по фактура № 71/18.12.2015 г. - на стойност 1 654.63 лева и по фактура № 72/28.12.2015 г. - на стойност 60.64 лева за групов лов по разплащателен протокол № Л0000953/28.12.2015 г.; 2/ за сумата от 1 811.40 лева – разноски по гр.д. № 2371/2017 г. на ШРС и в.т.д. № 55/2018 г. на ШОС, за които е издаден изпълнителен лист № 1214/28.06.2018 г. на ШРС и 3/ за сумата от 2 138.34 лева – част от дължимата от ищеца и полагаща се на ответника сума от приходите, получени от съвместната дейност на страните през 2015 г., съгласно чл.6 от договор № 1326/27.07.2009 г. и допълнително споразумение към него № 1/30.01.2015 г.. След направените прихващания, в общ размер на 7 955.28 лева остава вземане на ищеца към ответника в размер на 1 237.08 лева / 9 192.36 лева – 7 955.28 лева /, с което прихваща насрещно свое вземане за неразпределени приходи от съвместна дейност между страните за 2015 г., на основание договор № 1326/27.07.2009 г. и допълнително споразумение № 1/30.01.2015 г., в размер на 13 421.80 лева, или 36.7% от общия размер на приходите от 36 571.67 лева, представляващи получени от ответника субсидии от ДФ „Земеделие“, за 2015 г., до размера на по-малкото от двете вземания.

В същия срок ответникът е предявил насрещен частичен иск срещу ищеца за сумата от 20 000.00 лева – част от следващата му се за разпределение и неплатена до момента част от приходите за 2015 г., съобразно процентното му участие в разходите в съвместната им

дейност по договор между страните № 1326/27.07.2009 г. и представляваща съответната част от сумите изплатени на ответника от разплащателна агенция на ДФ „Земеделие „ като субсидии за обработваните в съвместната им дейност земи в района на осъществяването ѝ, съвпадащ с район на дейност на ТП ДГС „Преслав „ на „СИ ДП „ДП. В условията на евентуалност, ако се установи дължимост от ответника на сума за 2015 г. относно получените и следващи се на ищеца субсидии по-малка от 20 000.00 лева е заявил, че за разликата до 20 000.00 лева обосновава претенцията си с вземането си за неразпределена и следваща му се субсидия за 2014 г., представляваща съответна част от сумите, изплатени на ответника от разплащателна агенция на ДФ „Земеделие „ като субсидии за обработваните в съвместната дейност земи в района на осъществяването ѝ, съвпадащ с район на дейност на ТП ДГС „Преслав „ на „СИ ДП „ДП. В обстоятелствената част на насрещната си искова молба, ищецът е заявил изрично, че претенцията му не касае частта от вземането му, с което прави прихващане с насрещното вземане на ответника за сумата от 1 237.08 лева.

В предоставения му срок, ответникът по насрещния иск е навел възражения за неговата недопустимост, тъй като ТП ДГС „Преслав „ не е страна по договор изх. № 1326/28.07.2009 г., въз основа на който се претендира исковата сума. Наред с това е оспорил исквата претенция като изцяло неоснователна. След изтичане срока за отговор, с молба от 07.11.2019 г. е въвел и възражения за погасяване на вземането на насрещния ищец за главница за годините от 2010 г. – до 2013 г., на основание чл.110 от ЗЗД, както и на вземането за лихви за забава за годините от 2010 г. до 2015 г., на основание чл.111 от ЗЗД.

В първото по делото заседание ищецът по насрещния иск е заявил, че на основание чл.214, ал.1 от ГПК изменя основаниято на насрещния си иск като включва като основания за вземането си за полагащата му се част от приходи от получени от ответника субсидии от ДФ „Земеделие „ освен субсидиите за 2015 и 2014 г. и тези за предходните години, а именно от 2010 г. до 2013 г.. Исканото изменение е допуснато от съда с протоколно определение от 11.04.2019 г..

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с главен иск с правно основание чл.442, ал.1 от ГПК и насрещен иск по чл.361 от ЗЗД, като с решението си е признал за установено че „Жълта локва хънтинг „ ООД, ЕИК 200462749 дължи на ТП ДГС „Преслав „, ЕИК 2016174120023 сумите от 1 237.08 лева – главница, представляваща цена на отстрелян дивеч и извършени услуги за 2015 г. и 1 888.20 лева – мораторна лихва върху посочената главница за периода 25.03.2016 г. – 01.04.2018 г. вкл., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 02.04.2018 г., за която сума е издадена заповед № 481/03.04.2018 г. по ч.гр.д. № 969/2018 г. по описа на ШРС, и е отхвърлил иска за главница за разликата от 1 237.08 лева до пълния предявен размер от 9 192.36 лева. Със същото решение съдът е отхвърлил предявения от „Жълта локва хънтинг „ ООД насрещен иск за заплащане на сумата от 20 000.00 лева – частичен иск, представляваща следваща се на ищеца за разпределение и неплатена част от приходите за 2010 – 2015 г. изплатени на ответника от разплащателна агенция ДФ „Земеделие „ като неоснователен и е осъдил „Жълта локва хънтинг „ ООД да заплати на ТП ДГС „Преслав „

деловодни разноси в размер на 294.24 лева, съответно – ТП на ДГС „Преслав“, да заплати на „Жълта локва хънтинг“, деловодни разноси в размер на 897.43 лева.

Видно от мотивите към обжалваното решение, за да уважи предявения главен иск за сумата от 1 237.08 лева, първоинстанционният съд е приел за безспорно установено, че е налице вземане на ищеца срещу ответника за сумата от 9 192.36 лева – главница, представляваща цена на отстрелян дивеч и извършени услуги от проведен лов по линия на организиран ловен туризъм, за която е издадена фактура № 2400011336/18.12.2015 г., въз основа на разплащателен протокол № М004449 от 14.12.2015 г., както и валидно изявление на ответника за материално правно прихващане с негови насрещни, ликвидни и изискуеми вземания от ищеца, както следва: 1/ за сумата от 4 005.54 лева – комисионно възнаграждение за извършена комисионна дейност за проведени групови ловове по фактура № 74/20.01.2016 г., на стойност 2 290.27 лева, по фактура № 71/18.12.2015 г., на стойност 1 654.63 лева и по фактура № 72/28.12.2015 г., на стойност 60.64 лева за групов лов по разплащателен протокол № Л0000953/28.12.2015 г.; 2/ за сумата от 1 811.40 лева – разноси по гр.д. № 2371/2017 г. на ШРС и в.т.д. № 55/2018 г. на ШОС, за които е издаден изпълнителен лист № 1214/28.06.2018 г. на ШРС и 3/ за сумата от 2 138.34 лева – част от дължимата от ищеца и полагаща се на ответника сума от приходите, получени от съвместната дейност на страните през 2015 г., съгласно чл.6 от договор № 1326/27.07.2009 г. и допълнително споразумение към него № 1/30.01.2015 г., или общо в размер на 7 955.28 лева, с оглед на което след прихващане на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, ответникът остава задължен към ищеца за разликата от 1 237.08 лева. По отношение възражението на ответника за прихващане между вземането на ищеца за разликата от 1 237.08 лева и негово насрещно вземане за неразпределени приходи от съвместна дейност между страните за 2015 г., в размер на 13 421.80 лева, или 36.7% от общия размер на приходите от 36 571.67 лева, до размера на по-малкото от двете вземания, първоинстанционният съд е приел, че претендираното от ответника вземане не съществува и с него не може да бъде извършено прихващане. Досежно претенцията на за лихва за забава върху главницата от 9 192.36 лева, считано от 25.03.2016 г. до 01.04.2018 г., съдът е приел, че доколкото материално правните предпоставки на погасителния способ по чл.103 – 105 от ЗЗД са настъпили в рамките на исковото производство, дължимата преди прихващането мораторна лихва е дължима в пълен размер и искът следва да се уважи. Касателно предявения от ответника насрещен иск е приел, че е изцяло неоснователен по съображенията, изложени във връзка с възражението за прихващане с негово вземане, за сумата от 13 421.80 лева.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намери, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо

По същество, видно от изложеното във въззивната жалба, очерталият се между страните правен спор е относно съществуването вземане на ответника, явяващо се част от дължимата му сума от приходите, получени от съвместната дейност на страните през 2015 г., съгласно договор № 1326/27.07.2009 г., представляващи изплатени на ищеца от

разплащателна агенция при ДФ „Земеделие“, субсидии за 2015 г., с което да се извърши прихващане с насрещното вземане на ищеца за сумата до 1 237.08 лева и за вземане на ответника за част от приходите, получени в резултат от съвместна дейност на страните по договор № 1326/27.07.2009 г., представляващи, изплатени на ищеца през периода 2010 г. – 2015 г., от разплащателна агенция на ДФ „Земеделие“, субсидии за обработваните в съвместната дейност земи в района на осъществяването ѝ, съвпадащ с район на дейност на ТП ДГС „Преслав“, на „СИ ДП“, ДП, в размер до 20 000.00 лева.

Досежно възражението на ищеца и насрещен ответник, че не е страна по договор № 1326/27.07.2009 г., съдът констатира, че този спор е разрешен между страните, с обвързващата сила на пресъдено нещо на решение № 62/20.06.2018 г. по в.т.д. № 55/2018 г. по описа на ШОС, поради което не подлежи на пререшаване в настоящото производство, с оглед забраната на чл.299, ал.1, вр. чл.298, ал.4 от ГПК. Предвид това и, че с цитираното решение е прието, че ТП ДГС „Преслав“, е страна по посочения договор, възраженията на ищеца за липса на надлежна пасивна легитимация следва да се отхвърлят като неоснователни. В тази връзка следва да се отбележи, че въпросът дали същият е страна по договорното правоотношение касае материално правната му, а не процесуално правна легитимация и предполага основателността, а не допустимостта на предявения насрещен иск, с оглед на което възражението за неговата недопустимост е неоснователно.

I. По отношение доводите на жалбоподателя за неправилност на обжалваното решение, в частта, в която е осъден да заплати на въззиваемия сумата от 1 237.08 лева., се установи следното: С влязло в сила решение № 260351/16.09.2021 г. по гр.д. № 3183/2018 г. по описа на ШРС е признато съществуване на вземане на въззиваемия срещу жалбоподателя в размер на 9 192.36 лева – цена на отстрелян дивеч и извършени услуги през 2015 г., както и валидно прихващане между това вземане и вземания на жалбоподателя срещу въззиваемия в размер на: 1/ 4 005.54 лева – комисионно възнаграждение за извършена комисионна дейност за проведени групови ловове по фактура № 71/18.12.2015 г., по фактура № 72/28.12.2015 г. и по фактура № 74/20.01.2016 г., 2/ 1 811.40 лева – разноски по гр.д. № 2371/2017 г. на ШРС и в.т.д. № 55/2018 г. на ШОС и 3/ 2 138.34 лева – част от дължимата на ищеца и полагаща се на ищеца сума от приходите, получени от съвместната дейност на страните през 2015 г., съгласно чл.6 от договор № 1326/27.07.2009 г. и допълнително споразумение към него № 1/30.01.2015 г., до размера на по-малкото от насрещните вземания, с оглед на което предявения положителен установителен иск по чл.422 от ГПК е уважен за разликата от 1 237.08 лева. За да постанови горното, съдът е оставил без уважение възражението за прихващане на жалбоподателя с негово вземане до размер на 1 237.08 лева, представляващо полагаща му се част от реализирани приходи от съвместна дейност по договор № № 1326/27.07.2009 г., формирани от получени от въззиваемия плащания от ДФ „Земеделие“, като субсидии по схеми и мерки за подпомагане в земеделието.

Изложеното и наведените във въззивната жалба доводи налагат извод, че при произнасяне относно правилността на решението, в частта, в която е признато вземане на въззиваемия срещу жалбоподателя в размер на 1 237.08 лева, съдът следва да се произнесе

по въпроса дали ли са предпоставките за прихващане на съдебно признатото вземане на въззиваемия за сумата от 9 192.36 лева – цена на отстрелян дивеч и извършени услуги през 2015 г. с насрещно вземане на жалбоподателя за сумата от 1 237.08 лева, представляваща полагаща му се част от реализирани приходи от съвместна дейност по договор № № 1326/27.07.2009 г., формирани от получени от въззиваемия плащания от ДФ „Земеделие“, като субсидии по схеми и мерки за подпомагане в земеделието, до размера на по-малкото от двете, включая дали второто вземане е валидно, ликвидно и изискуемо.

Относно договорното правоотношение между спорещите, произтичащо от цитирания договор № 1326/27.07.2009 г., се установи, че в чл.1 от същия страните са договорили, при запазване на своята фактическа, организационна и юридическа самостоятелност и независимост един от друг, да извършват съвместно определен вид задължителни дейности, изразяващи се в изграждане, ремонт и поддръжка на биотехнически съоръжения, разработване и поддръжка на фуражна база, закупуване на фураж за подхранване на дивеча, опазване и охрана на дивеча, закупуване на жив дивеч за разселване, изграждане на база за интензивно стопанисване на дивеча, предоставяне на движими дълготрайни материални активи за ползване от ДЛС и изграждане, ремонт, поддръжане и почистване на горски пътища. В чл.2 от договора е било посочено, че ежегодно в срок до 31 януари ще се подписва допълнително споразумение, в което се посочват дейностите, които ще бъдат извършвани в ДЛС, както и размерът на инвестицията, с която всяка от страните ще участва в тях, като допълнителните споразумения влизат в сила след утвърждаването им от ДАГ. В чл.5 е било посочено, че обемът на участие на „възложителя“, / в лицето на ДЛС „Преслав“, чиито правопреемник е ТП ДГС „Преслав“, / при изпълнение на дейностите по чл.1 – предмет на договора е съобразно Приложение № 1 от заповедта за откриване на конкурса. В чл.6 от договора е било посочено, че приходите от ловностопанската дейност за всяка отчетна календарна година, свързани с конкретната дейност на страните за периода се разпределят между тях, пропорционално на направените разходи за дейностите по чл.1. В чл.10 е било посочено, че изпълнението предмета на договора не ограничава „възложителя“, да извършва самостоятелно и друга дейност и функции, произтичащи от Закона за лова и опазване на дивеча и възложените на ДП функции по чл.9, ал.2, ал.3, и ал.4 от ЗЛОД. В чл.11 е било посочено, че в срок до 30 дни след изтичане на всяка календарна година страните ще уточняват с писмен протокол направените от всяка от тях разходи по договора и разпределението на приходите съгласно чл.6. В чл.18 е било посочено, че всички приходи и разходи от дейността се водят отделно и самостоятелно от счетоводствата на страните по договора.

С допълнително споразумение към договора страните са приели, че през 2010 г. ще извършат оран, фрезование, сеене и ограждане, семена на 450 дка дивечови ниви, при което ДГС ще участва със сумата от 18 000 лева, а ООД със сумата от 16 000 лева.

С допълнително споразумение от 26.01.2011 г., което не е било утвърдено от директора на ИАГ страните са приели, че ще извършат оран, фрезование, сеене и ограждане, семена на 450 дка дивечови ниви, при което ДГС ще участва със сумата от 16 000 лева.

С допълнително споразумение от 13.01.2013 г. страните са приели, че ще извършат оран, фрезование, сеене и ограждане, семена на 450 дка дивечови ниви, при което ДГС ще участва със сумата от 10 000 лева.

С допълнително споразумение № 1/04.02.2014 г., страните са приели, че ще извършат разработка и поддържане на фуражна база, при което ДГС ще участва със сумата от 13 000 лева.

С допълнително споразумение № 1/30.01.2015 г. страните са договорили, че ще извършат създаване и поддържане на фуражна база, при което ДГС ще участва със сумата от 13 000 лева.

От приложените на л.91 – 95 писмо от ДФ „Земеделие „ и справка от СЕБРА, както и от заключението на вещото лице по допуснатата повторна ССЕ, се установява, че за периода 01.12.2009 г. – 30.06.2016 г. ТП ДГС „Преслав „ е получило плащания от ДФ „Земеделие „ в размер общо на 275 456.80 лева, както следва: 10 379.38 лева – за 2009 г., платени 2010 г.; 11 190.59 лева – за 2010 г., платени 2011 г.; 18 338.65 лева – за 2011 г., платени 2012 г.; 24 173.95 лева – за 2012 г., платени 2013 г.; 63 860.62 лева – за 2013 г., платени 2014 г., 68 001.74 лева – за 2014 г., платени 2015 г. и 79 511.87 лева – за 2015 г., платени 2016 г.. Вещото лице сочи, че посочените суми не са били отчетени като приход и не са били предмет на разпределение между ТП ДГС „Преслав „ и „Жълта локва хънтинг „ ООД, което не е спорно между страните и се потвърждава от представените по делото двустранни протоколи по чл.11 от договора за съвместна дейност.

Между страните не се спори също, че плащанията от ДФ „Земеделие „ са получени от ТП ДГС „Преслав „ в качеството му на регистриран като земеделски производител за обработване на земеделска земя, с оглед поддържането на специализираната фуражна база, необходима за дейността му, както и, че „Жълта локва хънтинг „ ООД няма регистрация като земеделски производител и не е страна по договорите, въз основа на които са извършени плащанията от ДФ „Земеделие „.

От приложените по делото протоколи за извършени проверки в изпълнение на чл.9, ал.36 от ЗЛОД за периода 2014 г. и 2015 г. се установява, че жалбоподателят не е участвал в дейности, свързани с разработване и поддържане на фуражна база.

При така установените факти, съдът прие за установено следното:

Жалбоподателят основава правото си на вземания срещу въззиваемия на договор изх. № 1326/28.07.2009 г., сключен на основание чл.9, ал.12, вр. ал.33, вр. ал.35 от ЗЛОД. Съгласно цитираните разпоредби в редакцията им към датата на сключване на договора / преди измененията извършени с ДВ бр. 80/09.10.2009 г. /, на ДЛС, посочени в ал. 1 от закона е била предоставена възможност да сключват с юридически лица договори за съвместно извършване на посочените в ал.2, т. 1 - 6 от закона дейности, след провеждане на конкурс. Договорите за съвместна дейност в държавното ловно стопанство се сключват от директора на ДЛС с лицето, спечелило конкурса, уреден в по чл.9, ал.17 и сл. от ЗЛОД, в 14-дневен срок от влизането в сила на заповедта на председателя на ДАГ за обявяване на спечелилия

конкурса и са със срок от 15 години. Договорите влизат в сила след представяне на банкова гаранция за изпълнение на договора и утвърждаването им от председателя на Държавната агенция по горите. В чл.9, л.34 от ЗЛОД е било посочено изрично, че ежегодно, в срок до 31 януари към договорите за съвместна дейност се подписва допълнително споразумение, в което се посочват дейностите, които ще бъдат извършвани в държавното ловно стопанство, както и размерът на инвестицията, с която всяка от страните ще участва в тях. Правните характеристики на посочените договори са възпроизведени и в сега действащите разпоредби на чл.9, ал.12 и сл. от ЗЛОД.

Визираните разпоредби, както и съдържанието на процесния договор го определят като смесен тип договор, отношенията между страните по който се уреждат по правилата за гражданско дружество по смисъла на чл.357 от ЗЗД, с оглед на което и при липса на друга правна регламентация в ЗЛОД, относно него са приложими нормите на чл.357 – 364 от ЗЗД.

Съгласно, чл.359 от ЗЗД, всичко, което е придобито за дружеството, е обща собственост на съдружниците. Ако не е уговорено друго дяловете на съдружниците са равни. Съдружникът може да иска своя дял от общата собственост само при излизане от дружеството или при прекратяването му.

Съгласно чл.360 от ЗЗД, решенията относно работите на дружеството се вземат със съгласието на всички съдружници, освен ако дружественият договор предвижда това да стане с мнозинство на гласовете. Всеки съдружник има право на един глас.

Съгласно чл.361 от ЗЗД, ако не е уговорено друго, печалбите и загубите се разпределят между съдружниците съразмерно с техния дял. Недействителна е уговорката за изключване на някои от съдружниците от участие в загубите или в печалбите.

В случая, от материалите по делото не се установява и от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърденията му, че получените от въззиваемия субсидии от ДФ „Земеделие“, са за площи, използвани във връзка с дейностите, предмет на сключения помежду им договор от 28.07.2009 г., респ., че между страните е било постигнато съгласие въззиваемият да участва във финансирането и осъществяването на съвместната им дейност с всички или част от средствата, получени от ДФ „Земеделие“, по съответните схеми за подпомагане, респ., че те са били предвидени като инвестиция от страна на въззиваемия при изпълнение на дейностите по чл.1 – предмет на договора съобразно Приложение № 1 от заповедта за откриване на конкурса или в последващите споразумения между страните, съобразно чл.5 и чл.2 от договора. Предвид това, съдът приема за недоказано, че изплатените от Фонда суми са получени във връзка с осъществяваната съвместна дейност по процесния договор, особено при наличието на изрична уговорка между съконтрагентите за фактическа, организационна и юридическа самостоятелност на всеки от тях и признатото на въззиваемия право да извършва самостоятелно и друга дейност и функции, произтичащи от ЗЛОД и възложените на ДП функции по чл.9, ал.2, ал.3, и ал.4 от ЗЛОД и на безспорния факт, че през годините страните не са отчитали получените от въззиваемия субсидии като приход и не са ги разпределяли. Изложеното налага извод, че въпросните средства не са били платени, съответно усвоени

във връзка с дейността на страните, в изпълнение на договор изх. № 1326/28.07.2009 г. и не представляват собственост, респ. печалба на съдружниците.

Наред с изложеното, съдът приема, че според посоченото в ЗПЗП и свързаните с него поднормативни актове, изплащаните от ДФ „Земеделие“, субсидии представляват по същността си финансова помощ с целеви характер, а именно - за постигане на целите, очертани в чл.2 от ЗПЗП посредством намаляване себестойността на производството, респ. покриване на част от направените във връзка с него разходи, поради което не могат да бъдат определени като печалба по смисъла на чл.361 от ЗЗД, подлежаща на разпределение между съдружниците. Такава биха могли да бъдат само получените доходи от дейността, за извършване на която са вложени средствата от субсидии, но не и самите субсидии.

Поради горното, достига до извод, че в полза на жалбоподателя не е налице валидно, ликвидно и изискуемо вземане срещу въззиваемия за сумата до 1 237.08 лева, представляваща полагаща му се част от реализирани приходи от съвместна дейност по договор № 1326/27.07.2009 г., формирани от получени от въззиваемия плащания от ДФ „Земеделие“, като субсидии по схеми и мерки за подпомагане в земеделието за периода 2010 – 2015 г., с оглед на което възражението му за прихващане с това негово вземане и насрещното вземане на ищеца в размер на 9 192.36 лева е неоснователно и следва да се отхвърли, като между страните бъде признато за установено съществуването вземане на въззиваемия срещу жалбоподателя за сумата от 1 237.08 лева – главница, представляваща цена на отстрелян дивеч и извършени услуги за 2015 г..

II. Относно доводите на жалбоподателя за неправилност на обжалваното решение, в частта, в която е отхвърлен предявения от него насрещен частичен иск за сумата от 20 000.00 лева, позовавайки се на изложените в т. I фактически и правни доводи, заключава, че претенцията е изцяло неоснователна, поради липса на доказано материално право на вземане на ищеца за исковата сума, което предпоставя отхвърляне на иска.

В съответствие с изложеното, настоящата инстанция достига до извод, че в обжалваните части първоинстанционното решение е правилно и следва да се потвърди.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260351/16.09.2021 г. по гр.д. № 3183/2018 г. по описа на Районен съд – Шумен, в ЧАСТТА, в която е признато съществуването на вземане на ТП ДГС " Преслав ", ЕИК 2016174120023 срещу „ Жълта локва хънтинг „ ООД, ЕИК 200462749 за сумата от сумата от 1 237.08 лева – главница, представляваща цена на отстрелян дивеч и извършени услуги за 2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 02.04.2018 г., за която сума има издадена заповед за изпълнение № 481/03.04.2018 г. по ч.гр.д. № 969/2018 г. по описа на ШРС и в ЧАСТТА, в която е отхвърлен като неоснователен, предявения от „ Жълта локва хънтинг „

ООД, ЕИК 200462749 срещу ТП ДГС „Преслав „, ЕИК 2016174120023, насрещен частичен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 20 000.00 лева, представляваща следваща се на ищеца за разпределение и неизплатена част от приходите за 2010 – 2015 г., изплатени на ответника от разплащателна агенция на ДФ „Земеделие „ като субсидии.

В останалата част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните, по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____